

(Det talte ord gælder)

Førstebehandling af budgetforslag 2027 og overslagsårene 2028-2030

Budgettale

Karoline Lindgaard, 27. august 2026

Kære alle

Tak for ordet.

Det her er min første budgettale. Jeg er kommet ind på rådhuset med en klar ambition, som jeg deler med Alternativet: Vi vil være med til at forandre København. Sammen med alle jer.

Ikke kun administrere byen. Ikke bare justere lidt og håbe, at udviklingen bevæger sig i den rigtige retning.

Vi har en hel forvaltning til at administrere København, og de gør det rigtig godt - selvfølgelig i et tæt samarbejde med os

Vores opgave som politikere er først og fremmest at ville noget.

At vælge en retning. At træffe de beslutninger, der ikke træffer sig selv. Og at forandre København.

For bag kolonnerne i regnearket gemmer der sig en fortælling om, hvilket København vi vil have.

Det handler om magt. Om hvad vi bruger den til. Og om hvilken by vi tør skabe.

Vi er gode til at trække i samme retning på rådhuset. Men det er ikke meget værd, hvis tempoet er for langsomt, ambitionerne for små, eller vi stopper, så snart forandringerne bliver politisk besværlige.

København har ikke brug for, at vi nøjes med at mene det rigtige.

København har brug for, at vi gør det rigtige.

Og det gælder ikke mindst klimaet.

Det her er det første budget, der for alvor skal gøre Københavns nye klimastrategi til virkelighed.

Den skal ikke liste forsigtigt ind i kommunens arbejde.

Den skal have fuld kraft.

Ikke lidt. Ikke senere. Nu.

Vores klimaløfter skal kunne mærkes i indkøb, byggeri, trafik og byens rum.

København skal være markant grønnere. Ikke bare med et par træer og blomsterkummer, selvom det da også er dejligt.

Vi skal træffe de beslutninger, der definerer byen i generationer.

Ligesom da nogen besluttede, at pladserne skulle være til mennesker og ikke bare parkering, eller investerede i at gøre havnen ren nok til at bade i.

Det, der bagefter føles indlysende, krævede politisk mod og budgetmidler, da beslutningen skulle træffes.

Nu er det vores tur.

For den grønne by handler ikke kun om, hvordan København ser ud. Den handler om, hvorvidt byen er til at leve i.

Frem mod 2040 forventes antallet af hedebløddage at stige med omkring 40 procent. Og i København bliver varmen forstærket, fordi asfalt, beton og bygninger holder på den, også når solen er gået ned.

Træer, vand og grønne områder er derfor ikke pynt. De er infrastruktur. De giver skygge, sænker temperaturen og gør byen beboelig, når somrene bliver varmere.

Derfor skal vi beskytte de store, gamle træer, fjerne asfalt og skabe grønne åndehuller.

Vi skal have åerne tilbage til byen, forvandle H.C. Andersens Boulevard fra en motorvej til en rigtig Københavns Boulevard og skabe grønne gader med plads til børn, fællesskab og byliv.

I dag går 58 procent af arealet mellem byens huse til kørebaner og bilparkering.

58 procent.

Selvom flertallet af turene foregår til fods, på cykel eller med offentlig transport.

Samtidig dør omkring 415 københavnere for tidligt hvert år på grund af luftforurening. Det svarer til omtrent hvert niende dødsfald i byen.

Det er ikke godt nok.

For Alternativet handler det ikke om at være for eller imod biler. Det handler om frihed.

Frihed til at sende sit barn sikkert i skole. Til at åbne vinduet uden at indånde sundhedsskadelig luft. Til at komme billigt og trygt gennem byen. Og frihed for de næste generationer til at leve på en klode, der ikke kollapser.

Det kræver konkrete valg.

Derfor vil vi hæve prisen på beboerlicenser. Det kan ikke passe, at det er langt billigere at lægge sin private bil på fælles jord end at betale for enhver anden kvadratmeter i byen.

Samtidig skal vi skabe alternativerne: Parkér og rejs-anlæg, billigere offentlig transport og en massiv prioritering af cyklister og gående.

Og så skal vi give byens plads tilbage til borgerne. Et godt sted at starte er med flere bilfrie søndage.

En god by er ikke kun grøn. Den har også en social bundlinje.

Alt for mange børn mistrives, samtidig med at socialområdet står med massive økonomiske problemer. Når økonomien ikke hænger sammen,

bliver hjælpen dårligere, og regningen ender hos dem, der har mindst at stå imod med.

Det kan vi ikke acceptere.

Et sundt budget skal ikke kun gå op på papiret. Det skal kunne mærkes i menneskers liv.

Det gælder også i fritids- og kulturlivet.

Gennem kunsten opdager børn, at verden kan se anderledes ud, og at de selv kan skabe noget.

Alle børn skal kunne lære at spille, male, danse eller stå på en scene. Også hvis deres forældre ikke har pengene eller den kulturelle kapital til at åbne døren.

Uanset om de vokser op i en almen bolig i Tingbjerg eller en penthouselejlighed på Teglholmen.

Det er det København, vi i Alternativet gerne vil skabe: En by, hvor det gode liv er for alle.

Men den by bliver ikke til gennem småjusteringer og løsrevne enkeltsager. Den kræver, at vi løfter blikket og sætter en samlet retning.

Jeg er træt af politik, der gør sig selv mindre end de problemer, den skal løse.

Men mest af alt er jeg utålmodig. Med dette budget kan vi tage de første skridt mod en grønnere storby med mindre forbrug og mere plads til det gode liv.

En by, der kan være et eksempel for resten af verden.

I Paris har borgerne besluttet at omdanne yderligere 500 gader til grønne, bilfri gader.

I Wien har offentlige investeringer i boliger betydet, at omkring halvdelen af indbyggerne bor i kommunale eller offentligt støttede boliger. Derfor kan mennesker med almindelige indkomster blive boende.

Det er visioner i en skala, der kan mærkes.

I København taler vi alt for ofte, som om boligkrisen alene kan løses ved at sætte farten op.

Mere byggeri. Hurtigere sagsbehandling. Færre processer.

Men mere og hurtigere er ikke i sig selv en retning.

Nybyggeri har en klimaregning. Og efterspørgslen på boligmarkedet er større, end en pædagog, en kunstner eller en Gen Z'er som mig uden forældre med friværdis nogensinde kan konkurrere med.

Vi har brug for flere boliger. Men først og fremmest boliger, som mennesker med almindelige indkomster har råd til at bo i.

Ellers sætter vi speederen i bund uden at diskutere, om vi kører i den rigtige retning.

Et budget bliver hurtigt glemt som dokument. Men beslutningerne bliver stående.

Et træ kan stå her om hundrede år. Et barn, vi investerer i, tager det med sig resten af livet. Boligpolitikken afgør, hvem der kan kalde København sit hjem.

Vi administrerer ikke bare et budgetår. Vi tegner den by, andre skal leve i.

Så lad os gøre det bedre.

For klimaet. For naturen. For dem, der ellers bliver presset ud af byen. For en levende og mangfoldig by. Og for alle dem, der endnu ikke kan stemme på os, men som skal leve med de beslutninger, vi træffer nu.

Fremtidens København er ikke noget, der bare sker.

Det er noget, vi beslutter.

Så lad os beslutte os for noget godt og grønt.

